

En meget artig
Nye, historisk Trise
om
Et Par Olybefolks
ulige Kærlighed, eller et Kælog af den
Tyrkiske Historie om en Stædder....., som
Gjordes i de Norske Hæfelligens-Bøger.
[Trondh. 17..]

V box 32:934

En meget artig
Nye historisk Biise

om
**Et Par Egtefolks
ulige Kiærlighed;**

om

ulige Kiærlighed;

Eller

**Et Udtog af den Tyrkiske Historie
om en Skrædder og hans uforlignelige skionne
Kone Gulandam, som findes i de Norske
Intelligenz- & Sedler.**

Kiunviis forfattet under den behagelige Melodie:
Min Philander! Tiden minder, etc.

Kiærlighedens Kraft er vigtig,
Dg kan holde Stand i Nød og Død;
Er dog altid en oprigtig,
Der hvor Elskov store Løfter bød;
Eil Beviis jeg vil fremsføre
En Histori om et Egte-Par;
Den jeg troer enhver vil høre,
Da Tildragelsen er meget rar.

2.
Der har i Tyrkiet været
En Prophete, som var agtet stort,
Han heed Nysa, og var æret
For de Gierninger han havde gjort;
Det tildrog sig i de Dage,
Han var i saa stor Afsælsse,
At da Skiabnen lod behage
Denne Handelse just da at skee

3. Mst

[Trondhj. 1757]

V box 32: 934

Med en Skrædder, og hans Mage^{3.}
Den saa meget skionne Gulandam;
Der slig Elskovs Sødhed smage,
Og i Egestand den Fryd fornåm:
At fornøyet med hverandre
De var immer veltilfreds og glad;
Ja, sig ønskede at henvandre
Paa en Tiid, naar de skal skilles ad.

Som de saa af Elskov brændte,^{4.}
En Dag Manden dette Løfte gjør:
Mand. Om det sig saaledes hændte,
At hans Hustru forend han bortdøer,
Han paa hendes Grav vil sidde
Kiir' og Tyve Timer sorgelig,
Og der hyle, sukke, qvide
For han mistet har sin Elskelig.

Gulan. Qvinden svared: ^{5.} O! min Hierte,
Om du døer fra mig, min søde Siæl!
Vil jeg døe af Længsels Smerte,
Jeg da sørger, hungrer mig ihjel.
Nu! hvad skeer? en kort Tiid efter
Qvinden døer, og Manden sorgelig
Da anvender alle Kræfter,
At faae hende jordet hæderlig.

Mand. Han paa Graven sad og græder,^{6.}
Da Propheten Nysa just kom did (*),
Nysa. Spørger: Hvi han Dyne væder?
Hvad Nød bragte dig at komme hid?
Mand. Manden svared: At! min Herre!
Jeg min kiære Gulandam har mist;
Jeg vel sørge maae, desverre!
At min jordisk Glæde er forlist!

7. Har
(*) Han stod længe og saae paa Skrædderens Adfærd, og
beundrede hans store Henrøffelse i hans Sorg.

Nysa. Har du det! ^{7.} (Propheten sagde)
Det blev dig da vel fornøyetlig,
Ifsald Guderne behag'de
Gulandam paa nyt at give dig?
Mand. Blev hun opvagt mig til Gode,
Kan den Fryd ey trøffes ud med Ord;
Nysa. Jeg vil Guderne anmode,
At dig undes denne Lykke stor.

Mand. O! en Glæde uden Lige!^{8.}
Nysa. Nysa gjør til Guderne sin Bøn,
Som lar Gulandam opstige,
Hun var yndig, munter, glad og skion.
Mand. Jeg nedknæler for min Herre!
Nysa. Ey for mig; Men takker Guderne,
Som vil dig saa gunstig være;
Strax derpaa var Nysa ey at see.

Mand. Guderne min Priis jeg giver,^{9.}
At jeg saa uventet Hielpen nød!
Gulan. Gulandam forundret bliver,
At hun vaagnet op i Gravens Skiod;
Spørger: af hvem hun annammer
En saa mageløs Befrielse?
Mand. Manden svared: at hans Sammer
Har til Medynk ræret Guderne.

Han tillige og omtaler^{10.}
Om hin Nysa store Gunst og Magt;
Gulan. Hun da svarer: Min Husbaler!
Du din Elskov har for Dagen lagt.
Jeg mig nu ogsaa forbinder:
Lige Kiærlighed at dia betee!
At min Fryd i dig jeg finder,
Om jeg levde end Aarhundrede.

Mand. Jeg forsikrer dig det samme;^{11.}
Søde Ven! nu kommer jeg ihu: Da

Mand. Du kan ey i Staden komme
I den Dragt, som du er fobbet nu,
Jeg vil springe hjem og hente
Skoe og Klæder at iføre dig.

Guland. Lob! jeg vil med Længsel vente;

Mand. Jeg vil og af al Magt skynde mig.

12.

Midlertid det sig tildrager:

Prints. Printsen med sin Herrer kom af Jagt,
Ober Kirkegaarden tager
Der, hvor Gulandam i Dødnings Dragt
Sad paa Graven; Stray indtaget
Printsen blir af hendes Deylighed;
Hun saa høylig ham behaget,
Han ey dølge kan sin Kiærlighed.

13.

Herrerne er stray geflicstig,
Da de seer hvad Klokken slaget har;
De veed Printsen elsker hæftig,
Derfor een stray tjenestfærdig var:

Tiener. Eders Høyhed! see den Skionne!
Vil De, at jeg Dem skal hente den?

Prints. Gak! jeg vil dig vel belonne,
Og bring hende i mit Serrail (*) hen.

14.

Jeg forsikrer, at dens Lige
Af Deylighed skal ikke findes der,
Andres Skionhed maae her vige,
Hun for mange Smukke Prisen bær.
Men ifald hun skulle være
Egtebundet nogen; rør den ey.

Tiener. Gulandam! Min Prints begiærer
Dem, om De det vil, da siig ey Ney.

15.

Dog om Hun er Egtebundet,
Han Dem ikke tvinger fra sin Mand;

(*) Serrail kaldes i Tyrkiet det prægtige Gemak, hvor
Printserne indelukke deres Damer; og hver Aften Printsen gaar
ind til dem, tager han et hvidt broderet Silketørklæde i Haan-
den, til hvilken Dame Tørklædet gives, sover hos ham den Nat.

Hun har Printsens Hierte fundet;
Siig mig nu hvad Svar han vente kan.
Guland. Printsen takkes for den Ære,
Svared hun, jeg stray vil følge med;
Hvilken Gunst kan større være,
End at nyde Printsens Kiærlighed?

16.

Især da jeg er en fremmet,
Ingen Mand tilhører mig: See her!
Hvilken Død man mig bestemmet:
Jeg skal levende nedgraves der (*)

Tiener. Han derpaa sin Kappe tager,
Og indsvøber Gulandam deri,
Og til Printsens Serrail drager,
Hvor hun Dronning-Pragt stray klædes i.

17.

Lidt derefter Manden bringer
Hen til Graven Skoe og Klæderne:
Men see! hvordan Sorg ham tvinger,
Da han Gulandam nu savnede;

Mand. Raabte: Ak! hvor er min Smukke?
Hvilke Grumme har bortrobet dig?
Jeg veed forud hvilke Sukke,
Og hvad Graad du sældet har for mig.

18.

Jeg veed du har Modstand øvet,
Raabt om Hielp, men ingen hielp vil;
Jeg veed du er høyt bedrøbet,
Fordi Skiæbnen er os nu umild.
Ak! min Engel! jeg vil sørge,
Og i Sorrig leve Nat og Dag,
Indtil jeg faaer dig opspørge,
Sid vi treffes maa til Velbehag.

19.

Om tre Dage han da hører:
Gulandam i Printsens Serrail er;

(*) Det var ey sandt, men kun en listig Udflugt hun opfandt
til sin Betryggelse. Kæde

Knæfald han for Printsen gjører,
Om at faae igien sin Hustru kjær.
Prints. Printsen bliver vred derfor,
At han æsker Hustru ud af hans Serrail,
Strikken blir din Løn, du Daare!
Som saa dristig er; du løber feil.

^{20.}
Mand. Manden svarer: Lad mig bindes
Og behandle som hans Høyhed vil;
At jo Gulandam der findes,
Derom bær jeg ey den mindste Tvil.

Prints. Vel! jeg vil den Gunst dig unde:
Du skal mine Damer faae at see,
Om du blant Dem finde kunde
Gulandam, din saa høytelskede.

^{21.}
Mand. Deres Høyhed skal erfare,
Naar at Gulandam faaer mig at see,
Kan hun ey sin Elskov bare,
Men bevidne paa det venligste;
Jeg er hendes Egte-Mage,
Ja, med søde Ord og Favnetag
Vil saa kjærlig mig modtage,
Det De selv skal mærke til Behag.

^{22.}
Prints. Nu! vel an. See! der fremtræder
Alle mine Damer; Hvo er den?

Mand. Gulandam! O! jeg mig glæder,
At jeg dig finder her, min søde Ven.

Prints. Smukke! er det hendes Mage?
Siig mig: kiænder hun det Menneske?

Gulan. Jo! min Prinds! vil De behage
Ham at straffe? jeg det ønskede:

^{23.}
Denne Røver, er den samme,
Som vil mig nedgrave levende;
Kiære Prints! gjør ham til Skamme,
Lad ham døe og hænges op til Spee.

Din

Prints. Din Misdæder! du skal hænges,
Ingaen Naade du dig vente maa,
Der skal flux paa Straffen trænges,
Grumme! tør du dig formaste saa?

^{24.}
Om du kunde ti Gang dødes,
Og et Hundred gange Straf udstaae,
Var ey nok; Men nu man nødes
Til at nøyes med: du hænges maae.

Prints. Mine Herrer! skynder eder:
til Lad ham hænges af Skarpretereren;
Berient. Hvem om Naade for ham beder,
Skal og strax til Galgen ledes hen.

^{25.}
Mand. Manden vilde Død fremsføre
Og bevidne sin Uskyldighed,
Men man vilde ham ey høre,
Her Undskylding ikke finder Sted.
Man med ham til Galgen higer,
Var paa Retterpladsen kommet frem (*)

Aysa. Da Propheten til dem siger:
At de ey for meget skynder dem?

^{26.}
Berient. Vi Befaling har at haste
Med at denne kan sin Straf udstaae;
Printsens Høvn vi os paakaste
Om vi nøler, ja selv hænges maae.
Aysa svared: Jeg er Borgen,
Og for Printsen mælder denne Sag,
Som faaer anden Stik i Morgen,
Naar at Sandhed bringes frem for Dag.

^{27.}
De da standser; Aysa giver
Printsen Kundskab om Historien,
Hvorved han sin Dom omskriver;
Manden skænket blir hans Gunst igien.

Prints
(*) Skrædderen havde alt Strikken om Halsen, da Propheten
taabte til dem at de skulde gjøre Halt, thi Manden er uskyldig;
og den Høytælse de bar for Propheten gjorde, at de standse.